

KONZUL SA ZOBUDIL s nezvyčajnou bolesťou hlavy, vyschnutým hrdlom a s pocitom, že zabudol tisíc snov, ktorý dokázal navodiť iba čas strávený v kryogénnej hibernácii. Zamrkal, posadil sa na nízkej pohovke a vyčerpane si z kože odlepil zvyšné senzorové pásky. V oválnej miestnosti bez okien s ním boli dva veľmi nízke klony posádky a jeden vysoký Templár s kapucňou na hlave. Jeden klon konzulovi ponúkol pohár pomarančovej šťavy, tradične podávaný po rozmrazení. Zobral si ho a nedočkavo vypil.

„Strom je dve svetelné minúty a päť hodín letu od Hyperionu,“ informoval ho Templár a konzulovi došlo, že sa s ním rozpráva Het Masteen, kapitán templárskej stromolode a Pravý hlas Stromu. Neurčito si vybavoval, že keď človeka zobudí kapitán, je to obrovská pocta, lenže po hibernácii bol priveľmi vykoľajený a dezorientovaný, aby to docenil.

„Ostatní sú hore už niekoľko hodín.“ Het Masteen gestom ruky naznačil klonom, aby ich nechali osamote. „Zhromaždili sa na hlavnej jedálenskej plošine.“

„Hhrghn,“ povedal konzul. Napil sa, odkašľal si a skúsil to znova: „Ďakujem, Het Masteen,“ dostal zo seba. Len čo sa rozhladol po miestnosti v tvare vajca s kobercom z tmavej trávy, priehľadnými stenami a so súvislými opornými rebrami vyrezanými z haťovníkového dreva, pochopil, že musí byť v niektorej z menších prírodných gondol. Zavrel

oči a pátral po spomienkach na stretnutie pred skokom lode Templárov do kvantového priestoru.

Vybavil si prvý pohľad na kilometer dlhú stromolod' krátko pred ich spojením. Detaily Stromu zastierali nadbytočné mechanické a prírodné, ergmi generované silové polia, obklopovali ho ako oválna hmla, ale listnatú korunu zreteľne ožarovali tisíce svetiel, ktoré mätko svietili pomedzi lístie a tenkostenné prírodné gondoly, pozdĺž nespočetných plošín, mostov, veliteľských palúb, schodísk a besiedok. Okolo spodnej časti stromolode sa zhluokovali technické a nákladné gule ako nadrozmerné háľky a za Stromom sa zvíjali modro-fialové plamene motorov ako desaťkilometrové korene.

„Ostatní vás očakávajú,“ jemne ho pobádal Het Masteen a kývol na nízke podušky, kde ležala konzulova batožina, pripravená otvoriť sa na jeho pokyn. Kým si konzul obliekal poloformálny spoločenský odev zložený z voľných čiernych nohavíc, naleštených lodných číziem, bielej hodvábnej haleny s naberaným pásom a rukávmi, topásovej viazanky, čierneho pláštá s karmínovočervenými pásikmi Hegemónie na výložkách a mäkkého zlatožltého trojrohého klobúka, Templár si zamyslene obzeral trámy z haťovníka. Časť oblej steny sa premenila na zrkadlo a konzul sa zadíval na svoj odraz: videl muža v pokročilom strednom veku oblečeného v poloformálnej večernej uniforme, s opálenou kožou, ale netypicky bledými kruhmi pod smutnými očami. Zamračil sa, prikývol a odvrátil sa od zrkadla.

Het Masteen naňho kývol a konzul vykročil za vysokou postavou v plášti cez otvor v gondole na stúpajúci chodník, ktorý sa ovíjal okolo masívnej kôrovej steny kmeňa stromolode. Konzul zastal, podišiel k okraju chodníka a rýchlo ustúpil. Nadol, kam ich ťahala šestina štandardnej gravitácie generovaná singularitami uväznenými v spodnej časti stromu, to bolo najmenej šesťsto metrov a chodník nemal zábradlie.

Pokračovali v tichom výstupe. O tridsať metrov vyššie a po prejení polovice špirály okolo obvodu kmeňa Stromu zišli z chodníka po chatrnom visutom moste na päť metrov široký konár. Vykročili po ňom od kmeňa k miestu, kde pestrá paleta listov zachytávala žiaru slnka Hyperionu.

„Vybrali ste moju loď zo skladu?“ opýtal sa konzul.

„S plnou nádržou paliva je pripravená na odlet pri jedenástej sfére.“ Vošli do tieňa kmeňa stromolode a v čiernych škvrnách medzi tmavou

čipkou lístia sa objavili hviezdy. „Ostatní pútnici súhlasili s letom na planétu na vašej lodi, ak to velenie SÍL povolí,“ dodal Templár.

Konzul si pošúchal oči a želal si, aby mu dali viac času spamätať sa zo studeného zovretia kryogénnej hibernácie. „Ste v kontakte so zásahovými jednotkami?“

„Pravdaže. Spojili sa s nami, len čo sme vyskočili z kvantového priestoru. V tejto chvíli nás... sprevádza... vojnová loď Hegemónie.“ Het Masteen švihol rukou k oblohe nad nimi.

Konzul prižmúril oči, no v tej sekunde sa vrchné konáre pootočili mimo tieňa stromolode a celé akre lístia rozžiarili odtiene západu slnka. Dokonca aj na tmavých miestach sedeli nad osvetlenými chodníkmi, žiarivými lianami a visutými mostmi svetloše ako japonské lampáše, zatiaľ čo svätojánske mušky zo Starej Zeme a svietivé jemné pavučiny z Maui-Zmluvy vyznačovali cestu labyrintom z lístia a tak vierohodne sa miešali so súhvezdiami, že by pomýlili aj najskúsenejšieho znalca hviezdnej oblohy.

Het Masteen nastúpil do koša výťahu zaveseného na rozstrapkanom uhlíkovom kábli, ktorý sa im strácal nad hlavami v tristo metrov vysokej korune. Konzul nastúpil tiež a kôš sa nehučne zdvihol. Postrehol, že chodníky, gondoly a plošiny sú nápadne prázdne, až na hrstku Templárov a malú posádku ich klonovaných náprotivkov. Spomínal si, že počas uponáhlanej hodiny medzi stretnutím so stromolodou a uložením do hibernačného spánku nevidel nijakých iných pasažierov, pripísal to však bezprostrednému kvantovému skoku a predpokladal, že všetci sú bezpečne uložení na hibernačných pohovkách. No teraz loď letela hlboko pod relativistickými rýchlosťami a konáre sa mali hemžiť zvedavými cestujúcimi. Zdôveril sa so svojimi postrehmi Templárovi.

„Vy šiesti ste naši jediní pasažieri,“ odvetil Het Masteen. Kôš zastal v bludisku z lístia a kapitán stromolode ho viedol k vekom opotrebovanému drevenému eskalátoru.

Konzul prekvapene zažmurkal. Stromolode Templárov viezli zvyčajne dve- až päťtisíc cestujúcich a patrili k najvyhľadávanejšej forme dopravy medzi hviezdami. Stromolode zriedka nazbierali viac ako štyri alebo päť mesiacov časového dlhu a medzi hviezdnyimi sústavami vzdialenými iba niekoľko svetelných rokov lietali po krátkych, scénických trasách,

takže zámožní pasažieri trávili v kryogénnej hibernácii len minimum času. Spiatočný let stromolode na Hyperion s dlhom šesť rokov času Siete a bez platiacich zákazníkov by pre Templárov znamenal závažnú finančnú stratu.

Konzul si až po chvíli uvedomil, že stromolod' by bola ideálnym plavidlom na nadchádzajúcu evakuáciu a jej náklady by v konečnom dôsledku znášala Hegemónia. Napriek tomu vedel, že priviesť nádhernú a krehkú loď ako *Yggdrasil* – jednu z piatich svojho druhu – do vojnovnej zóny je pre templárske Bratstvo obrovský risk.

„Vaši spolupútnici,“ vyhlásil Het Masteen, keď konzul vstúpil na širokú plošinu, na konci ktorej vyčkávala pri dlhom drevenom stole malá skupina. Nad nimi svietili hviezdy, z času na čas sa otáčali, keď stromolod' upravovala kurz, a na obe strany ustupovala klenba z hustého lístia ako zelená koža gigantického ovocia. Konzul spoznal kapitánovu jedálen-skú plošinu ešte predtým, ako zvyšných päť cestujúcich vstalo, aby Hetovi Masteenovi dovolili zaujať miesto za vrchstolom. Na konzula čakala prázdna stolička naľavo od kapitána.

Keď si posadali a utíšili sa, Het Masteen všetkých formálne predstavil. Hoci konzul nikoho z prítomných osobne nepoznal, viaceré mená mu boli známe a využil svoj dlhodobý výcvik diplomata, aby si uložil do pamäti ich identity a dojmy, ktoré v ňom zanechali.

Po konzulovej ľavici sedel otec Lenar Hoyt, kňaz starobylej kresťanskej sekty známej ako Katolíci. Konzul na chvíľu zabudol, aký význam majú čierne odev a kolárik, potom si však spomenul na Nemocnicu svätého Františka na Hebrone, kde ho po katastrofálnom prvom diplomatickom zaradení pred takmer štyrmi štandardnými desaťročiami liečili z alkoholického traumy. A po vyslovení Hoytovho mena sa rozpamätal na iného kňaza, ktorý zmizol na Hyperione v polovici jeho funkčného obdobia na planéte.

Lenar Hoyt bol podľa konzulovho odhadu mladý človek – nanajvýš krátko po tridsiatke –, no vyzeralo to, že v nevelmi vzdialenej minulosti pre čosi strašne zostarol. Konzul si obzeral chudú tvár, líčne kosti vyčnievajúce spod sinavej kože, veľké oči posadené v hlbokých jamkách, tenké pery skrivené do permanentného úšklabku s priveľmi poklesnutými kútkami, aby sa dal nazvať aspoň cynickým, líniu vlasov, ktoré boli väčšmi